

Bir Yetim Dizeyim İşte

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 17 Mart 2018

Satırları muaf tutmalı mıyım?
Yüreğin surunda bir gizeme delalet
Aykırı bir hikaye mi derlemeliyim?
Şehirden ve şiirden gayri bir sessizlik dileyip,
Gücüm yettiğince sevdiğim
Şu cihanı bir bardak suya mı hapsetmeliyim?

Şimdi ırmak olsam, yeridir.
Azap olsam,
Delidir eşkalim hem de
En fevri tünektir:
Balyalarca şiiri serdiğim,
Yüreğin istikametinde
Sağımdan vazgeçip
Soluma dayandığım
Ve başımı dayadığım sevdanın nezdinde
Bir yetim dizeyim işte:
Yerli yerince koyabilsem keşke
Bunca imgeyi;
Sırıtmadan şiir.

Ah, bir de somurtmayı ertelesem,
Demeyi şerh düştüğüm,
Gönül heybemde ne çok tezahürat
Öldürdüğüm zamana biat,
Aşka inat
Daha da sevmeyi arz ettiğim.

Dillenen hecelerde,
Dilim dönmese de
Sevginin emsalsiz dehlizinde,
Ah'larımı uyuttuğum,
Vah'larımı da unutmayı becersem keşke
Gölgelerin suretinde
Yanık bir türkünün yansıması belli ki

Sıfatların da biri bin para,
Yad ettiğim
Yarenlik ettiğim
Hamd ettiğim
Gönül gözümde kocaman bir leke işte
Sevgiyi lağv edenlere de nazire.

Boyutsuzluğumun gücüne yenik düşen
Evrenden de alacaklıyım
Zamanın dilinde
Bir saniyeden ibaret ibrazım,
Yosun tutan yalnızlıkta da
Kimseler su dökemez ha, elime.

Hoyrat bir kancaya denk düştüm düşeli
Şu göğün pervazında
Sürüklenen latife bir gölgeden başka
Neye tekabül ettiğimi
Bilmemenin verdiği acıyı sindiremeden
Terk edildiğim,
İnsanlık şeceremde
Terk edemediğim kadar da acizim.
Evreni de ömrü de teğet geçen
Bir kulun
Şanına yakışır şekilde
Ölmeyi bile beceremeyen.